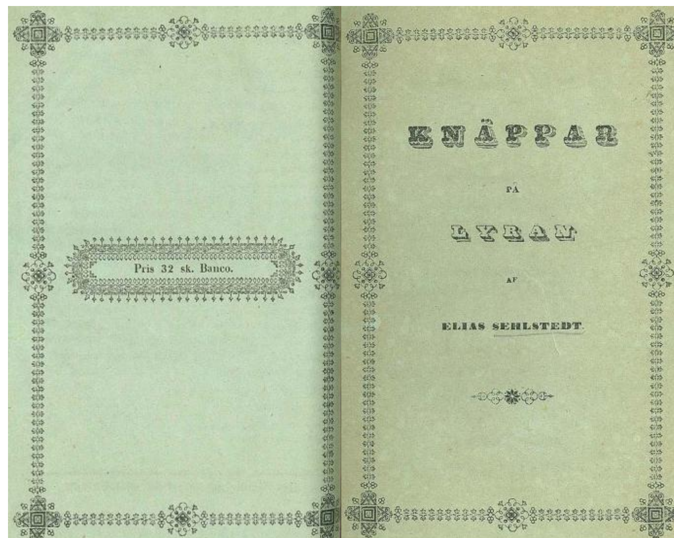

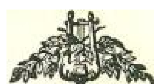
KNÄPPAR

PÅ

LYRAN

AF

ELIAS SEHLSTEDT

STOCKHOLM

L:s GUST. RYLANDER,

Bazarn å Norrbro.

STOCKHOLM. Hörbergska Boktryckeriet, 1844.

Förord till den elektroniska utgåvan

Arvid Ahnfelt skriver i sin ***Lefnadsteckning*** 1876 om Elias Sehlstedt efter giftermålet 1843 med Augusta Ekman, att "Familjefadern icke bortlade sin lyra, men sin anonymitet, och *Knäppar på lyran af Elias Sehlstedt* (1844) blefvo inregistrerade i "Sveriges sköna literatur" hvars författare förespådde den nya poeten en framtid. Nu var ock allmänhetens blifvande gunstling i vissa afseenden fullfjädrad. Han var ännu icke "vindens och vågornas skald", men godt lynne och qvickhet i förening med en känslans renhet, som alltid varit för Sehlstedt utmärkande, gåfvo åt hans idyller en egendomligt intagande prägel. Nu skrefvos *Litet bo jag sätta vill* och andra småbitar, som äro oskiljaktigt förenade med namnet Sehlstedt."

Denna elektroniska faksimilupplaga har i aug 2010 skannats som en högupplöst pdf-fil av Stockholmskällan, vilken Ralph E har omarbetat till 600 dpi G4 svartvita tiff-bilder och 300 dpi jpg-bilder i färg, vilka exponeras i ca 100 dpi med OCR-text.

Då det är mer än 70 år sedan **Elias Sehlstedts** (1808-1874) levnad, har upphovsrätten upphört för hans verk.

Ralph E har lagt upp verket på Internet Archive, där den kan läsas i färg såsom en uppslagen bok.

Poeterna.

Förunderliga äro vi poeter, Ett musikaliskt folk. Med skäl det heter, Att vi ha snille. Obeskrifligt ömma Vi spela luta hela da'n och drömma; Och ljusa dagen se vi midt i natten, Men i vår hydda fins knappt bröd och vatten.

Förunderliga äro vi poeter, Ett genomskinligt folk, liksom af ether. Förgäfves äflas vi att blifva täta: Apollo-Fadren ger så knappt att äta; Ty skalder tål han blott med mager tunga: På nykter mage hör han helst oss sjunga.

Förunderliga äro vi poeter. Mot molnen sträfva vi liksom raketer,

Och under flygten mellan dem och jorden Då är vår själ en klangrik harpa vorden; Och lifvets sorger dunsta bort på färden, Och jorden äga vi och andeverlden.

Förunderliga äro vi poeter. På jorden stundom slutna som paketer, För verlden är vårt väsende en gåta; Mjeltsjuka tårar sitta vi och gråta; Ur hjertats krater såsom glöd de hvälfva, -- Hvarför vi gråta veta vi ej sjelfva.

Förunderliga äro vi poeter, Ett magert folk; men krigiskt, ty det heter: För ljuset strida vi, och spänna bälte Mot mörkrets här: *en skald bör vara hjelte*, Så vill Apollo; och mot egna öden Han bjöd oss kämpa: Segren vins i döden.

Till Aftonstjernan.

Klara stjerna! säg, På min dunkla färd, Säg den rätta väg Till din ljusa verld: Blif ett kärleksbud Mellan mig och Gud!

Lys utöfver mig Himlens frid och din, Och mitt hjerta vig Till ett tempel in: Mana englar med Hvita vingar ned!

Blifve då mitt bröst En asyl för mig Af gudomlig tröst, När min vandringsstig Sorgen törnbesår, Vattnad af min tår!

När du resas ser Motgångsstormar opp, Sänd från molnen ner Tålamod och Hopp:

Fåfängt mot de två Storm och åskor gå.

Kom hvar afton klar, Säg i qvällens frid Hvad jag brutit har Under dagens strid: Döm ej hvarje brott, Lär försona't blott!

Jag vill kämpa nöjd Lifvets strid med mod. Vexle sorg och fröjd, Blott min själ är god! Ur mitt hjerta tag Hvarje fläckigt drag!

Lär framgent min själ Fylla pligtens bud! Nu farväl, farväl -- Bed för mig hos Gud! Helsa härifrån Till var vingad son!

Bilden.

Hvarhelst jag går, en bild mig troget följer, Ej kan mitt hjerta skilja sig från den, När dagen gryr; och när mig natten höljer, Då kommer hon i drömmens verld igen.

Jag sjunga vill, men englabilden svingar Förbi, och tonen glöms och poesin. Jag läsa vill, men med små söta vingar Hon skymmer bort hvart ord i min latin.

Så ser jag bilden dagen om och natten; Men, ack! en mur är oss emellan satt. Hon liknar skuggan uti källans vatten: Jag ser den väl, men kan den ej få fatt.

Hjertat och Verlden.

Klaga ej, att idel sorg och smärta Endast trifvas på vår mörka pol! Drog ej ofta menskans eget hjerta Kolsvart mantel öfver lifvets sol?

Ty i hjertats spegelglas allena Speglas verlden ryslig eller mild: Är ej hjertat och dess känslor rena, Se! då svartnar sjelfva solens bild!

Håll mot himlen själens rena spegel, Låt Guds ande spegla sig deri! Hissa så med fröjd ditt lefnadssegel, Drag med mod de dunkla skär förbi.

Snabb är färden öfver tidens bölja, Herrligt går det, om vår själ är vis: Hoppets stjerna vill oss vänligt följa Öfver hafvet till Guds paradis.

Landtmannens Sång.

Se! dagen gryr. Med solen käns Hvart väsen pånyttfödt, Och jordens rund och himmelens Har våren blomsterstrött. Med mor'nad blick och hvilad nog Jag ilar ut till harf och plog.

Ack! den sin egen hydda har Att dela med en vän, Han somnar gladt, när solen far, Och vaknar gladt igen. Nyss Anna väckte mig, när sol Rann upp i sky och tuppen gol.

Mig skänkte himmelen allt hvad Mitt hjerta saknat förr; Och ingen, som af hjertat bad, Gick ohörd från dess dörr. ”Barmhertige!” min bön var den, ”Gif mig en hydda och en vän!”

Han gaf mig båda: Se dig om! Der skymtar hyddan än Med tak af torf, och skogen som En mur står omkring den; Och sjöns kristall, så tätt invid, Afspeglar hela nejdens frid.

Och Anna älskar mig. Hvar gång Som dagen släcks och gryr, Hon ber med mig i lof och sång Till honom, som allt styr. Och mer och mer vårt hjerta mins Att utan Gud ej trefnad fins.

Så flyr min dag vid plog och bill Liksom en dans förbi. När dagen skyms, jag längtar till Mitt tjäll med engeln i. När solen slutat har sitt hvarf, Jag ilar hem från plog och harf.

Nordbons Hemlängtan.

Väl längtar du åter till fädernas strand, Mitt hjerta! Du slår så oroligt, När barndomens minne dig hviskar ibland Om hembygdens dalar förtroligt. Förgäfves du ångrar den brännande lust, Som gäckande dref dig till främmande kust Från enfaldens skogar och dalar.

Hvad drömde du väl om den främmande jord, Hvad sökte du fjerran i söder? Ack! sökte du hjertan? Fanns det ej i nord: Hvar fann du väl trognare bröder? Hvad diktade hoppet, hvad brände din håg, Hvad såg du i söder, som icke du såg I enfaldens skogar och dalar?

Jag minnes min hembygd vid dånande flod, Der molnen sig hvila på fjället, Der åldriga skogen mot stormarna stod, En grönskande sköld kringom tjället; Der lifvet var oskuld, der friden blott log, När solen rann opp, eller nattvakan slog I enfaldens skogar och dalar.

Väl sofver min fader. Det sjungande haf Vid grönskande strand honom söfver. Och björkarna gro kring den älskades graf Och fläta sitt skugghvalf deröfver. Men fädernetjället, det blommar dock än, Och moder och vänner mig mana igen Till enfaldens skogar och dalar.

Jag kommer, jag kommer väl fjerran ifrån En gång till att famna er åter . . . Dock — kanske för sent står den enslige son Vid grafvarnas runor och gråter; Och står då förskjuten, der älskad han var, Och klagar vid minnet af forntida dar I enfaldens skogar och dalar.

Nordynglingen till Sydflickan.

Kom, flicka, och bebo med mig Mitt tjäll i norden gömdt! En tro så ren jag lofvar dig, Ett hjerta godt och ömt.

Det tjället står bland gran och fur Vid mörkblå spegelvik. Mot stormen skyddar fjällets mur, En forntidskämpe lik.

Tro ej hvad lögnen sprider ut, Tro ej dess falska ord: Att rosor finnas söderut, Men björnar blott i nord!

Mitt hemlands berg sig spegla der I forsens silfverfall, Och våren är mer skön än här, Fast vintren mera kall.

Såg du mitt land i sommargrönt, Der elfvens silfver rann, Du tänkte: drömmen skapar skönt, Mer skönt ej skapar han.

Såg du mitt land i vinterskrud En stilla norrskensqväll. Du tänkte dig en kungabrud Inunder gyllne pell.

Skryt, söder! med din sång, din ros Och drufvor, bäst du vill -- Jag byter mot din aprikos Ej bort min vakas drill.

Så kär har solen nordens land, När söderns land han glömt, Att, natten om, vid skogens rand Hans öga vakar ömt.

Kom, flicka! och bebo med mig Min dal med frid uti: Min lutas klang skall roa dig, Du sjelf min sångmö bli.

Der sjunga vi i stjernprydd nord, När sol går upp, går ner: *Ej bättre sällhet ger vår jord, Än trogen kärlek ger.*

Sång, Vin och Kärlek.

Jag vill sjunga Till min luta, Och intill mitt hjerta sluta Allt det sköna, ädla, rena; Och förtjust deraf allena, Vill jag sjunga, sjunga!

Jag vill dricka Must, som glöder, Ej ur rucklets bål med bröder, Som i rusets dy blott vada: Men ur glädjens med de glada Vill jag dricka, dricka!

Jag vill älska Lifvets qvalda Brödra-ätt; men min utvalda, Hjertats hulda engel vorden, *Henne* framför allt på jorden Vill jag älska, älska!

Poeten.

Poeten är på guldet arm, Poeten gerna ler med flickan, Poetens själ är öm och varm, Poeten gerna rör på svickan: Ack! om jag sammanlägger det, Så tror jag sjelf jag är poet.

Källan.

Du lilla källa, klar och mild! Invid din strand jag trifves gerna, När i din famn du bär en bild Af dagens eller qvällens stjerna.

Bland blommorna uppå din strand Hur skön är aftonen, hur rolig, När jag med lutan i min hand Får sitta der med dem förtrolig!

När själen saknar hopp och tröst, Jag flyr till dig och stilla gråter, Och vid ett ljud af lutans röst Uppklarnar hoppets stjerna åter.

Nannas Regel.

”Ingenting pa jorden är Sämre än att vara kär” — Så den unga Nanna sade, Och sitt hår i lockar lade — ”Jag ju alla kära sett Gå och sucka allt i ett!”

”Öppen är min hyddas dörr, Men min regel blir som förr: Glad mot alla, älska ingen! Kommer än med silfvervingen Amor sjelf så täck och skön, Blir jag kall som vintersnön” . . .

Amor är en gammal skälm, Harnesk, sköld och kopparhjelm Hjelpa ej: hans konst är mogen, Jagten sjelf i Solna-skogen Kan ej träffa såsom han: Akta dig, han lägger an!

Kom så Frans, en ung kusin, Med tupé och sockermin, Bad om kärlek. Nanna hörde. Amor sjelf, den skalken, förde Frans och Nanna mund mot mund — Regeln glömdes samma stund.

”Ingenting så himmelskt är, Som att *älskas* och bli kär”, Sade Nanna vid sin spegel, Valde så en annan regel: ”Hur man nekar, hur man svär, Blir man ändå engång kär!”

Den utestängde Äkta Mannen.

Vinterstycke.

Nå men, har man sett på så befängdt-san, Ljuset har hon släckt och porten stängt-san, Jag ej vågar bulta, Får väl gå och stulta Hela natten, fastän det är strängt-san!

Snö och blåst utaf den bistra sort-san, Västen tunn och fracken något kort-san, Hur jag jemnkar kragen, Fryser ändå magen: Öfverrocken har jag spelat bort-san!

Vore min Barbara mera öm-san Men nu är hon som en furie gröm-san. Säkert hon mig strypte, Blå och gul mig nypte, Om jag störde hennes ljufva dröm-san.

Magen svider, jag kan ej stå rak-san, Snön går in, som i ett sprucket tak-san,

Genom tån och klacken; Skörtet utaf fracken Kan ej räcka både fram och bak-san!

Husch! nej, nu jag måste bulta på-san: Älskade Barbara! öppna då-san! Jag skall aldrig vara Borta, hemma bara, In i bleka döden stå på tå-san!

Vore godt att nu ha rygg af sten-san: Jag hör hennes stämma allaren-san, Jag hör toffeln knarra — Alla lemmar darra, Jag kan netto stå på mina ben-san!

Vår-Sång.

Glänsande våren Ordnar sin grönskande drägt; Blommor i håren Sprida sin doftande flägt.

Slingrande bäcken Hoppar i dälderna ner, Rosiga täcken Solen åt ängarna ger.

Skiftande skrudar Tjusning åt blommorna ge; Kronor, som brudar, Bära de, blyga som de.

Fjärilen träder Fri ur sin stoftiga verld: O! hur han gläder Sig åt den luftiga färd!

O! huru prålar Purpurn på vingarna spilld! O! hur han målar Lifvets uppståndelse-bild!

Likså ur gruset Lyfter jag vingen en gång, Ilar mot ljuset Frälsad ur bojornas tvång.

Menskan och djuren, Blomman i skimrande skrud, Allt i naturen Vittnar om skapelsens Gud.

Ringaste droppe Vårlif af skaparen får; O! men deroppe Blomstrar en skönare vår!

Den moderne Krigaren.

I stjernlös qväll, som bredde mörkrets flor Kring konunga- och borgare-palatsen, En ung offser på Norrbro gick och svor, Att *hon* ej ännu var på mötesplatsen: ”Flyg, aftonflägt! och eden bär, Och skynda på min lilla Lotta, Och säg att jag gått trogen här Från klockan sju till klockan åtta!”

Af mången lykta staden lystes opp, Och par om par de älskogs-skaror vandra; Den unge krigarn sjöng med mod och hopp, Att om ej Lotta kom, fick han väl andra: ”Flyg, aftonflägt! och sången bär, Att den må hinna lilla Lotta, Och säg att jag än väntar här, Fast klockan redan slagit åtta!”

Men, ack! der kom en tärna snörd och spänd: Ej länge njöt hon ”ljufva ensamheten”, Ty af sin nya kärlek krigarn tänd Sin arm straxt henne bjöd uti förtreten: ”Flyg, aftonflägt! och skyndsamt far Med förebråelser till Lotta, Och hviska att jag trogen var Från klockan sju till klockan åtta!”

Lappri, eller konsten att repa sig.

Måns med mörk och dyster panna Satt uti sin kanapé: ”Ruinerad ett tu tre,” Tänkte han och såg Susanna Reda till en stor supé.

Men, ack se! vid porten stanna Vagnar — o, med björnar i! ”Gud!” skrek Måns, ”det är förbi!” ”Lappri, lappri!” skrek Susanna, Gömde Måns i skafferi.

Måns försmädligt, för att banna, Sade till sin äkta vän: ”Gillstun vinkar mig igen!” ”Lappri, lappri!” skrek Susanna, ”Nog kan du dig repa än.”

”Jaja! kanske bästa knepet Här i denna jemmerdal’n!” Tänkte Måns och gick ur sal’n, Att sig repa — och i repet

Hängde sig i källarsval'n.

Wisa.

Har du glömt mig redan. Har du löftet glömt? Kan väl någon annan Älska dig så ömt? . . .

Öfver jorden glödde Vårens himmel klar: Vårens första blomma Nannas kärlek var.

När som våren skänkte Jorden blommorne, Gaf *hon* mig sitt hjerta — Kan man mera ge?

Men när våren hade Knappast blommat ut, Gaf hon åt en annan Hvad hon gett förut.

Svekets törne grodde Under kindens ros: Trohet är en fjäril, Rymmer snart sin kos!

Perukmakar-Visa.

Peruker och turer Jag anmäla får! Jag gör krumilurer I herrarnas hår, Och krusar och bränner, Att knappt man dem känner.

Tinktur här försäljes För hår, som går ur. Af ungherrar, eljes' Med skröplig figur, Förskönar jag mången Med kammen och tången.

Bodpojken och grefven Till handa jag går; Den dummaste äfven Ett hufvud här får Med qvickaste tycke För tolf skilling stycke.

Pomadan den sköna Jag fått från Pairs; På burkarna gröna Der står som bevis Kung Filip graverad, Med den pomaderad.

Journal för fransyska Kostymer här fins, Avisor på tyska Och fler, än jag mins, Af alla utländska Samt norrska och svenska.

Af mängden, jag bränner, Min lycka beror . . . För kunder och vänner Jag sjungit, och tror Fullkomligt att mången Sjöng sämre om tången.

Den glade Sångaren.

Jag är så glad! Jag sjunga vill, Och kufvad ligger hvarje smärta, Och vid gitarrens silfverdrill Blir glädjen dubbel i mitt hjerta. Välkommen, Maj! Fyll min pokal! Jag vill din skål i botten dricka, Och jubla genom skog och dal Med min gitarr och med min flicka.

Min flicka är så god, så öm, En engel med fördolda vingar; Dess känsla som en barndomsdröm Så ren, när

hennes stämma klingar; Dess öga som en högre verld, Der englar i en majsky nicka: Ack! lifvet är en himmelsfärd Med min gitarr och med min flicka!

Såg du i drömmen någon gång Ett land, der silfverforssar döna, Der blommor, under fåglars sång, Stå nickande i dalar gröna,

Och såg du vid den blåa elf Två väsen i dess spegel blicka — Du såg mitt hemland och mig sjelf Med min gitarr och med min flicka.

Och der bland fädrens gamla fjäll Skall en arkadisk dal oss skydda. Som engeln patriarkens tjäll, Skall evig tro bebo vår hydda: När Maj och Flora ses härnäst På jordens blomstermatta sticka, Då firar jag min bröllopsfest Med min gitarr och med min flicka.

Den Otålige.

Jag vill fråga, om jag bör Lefva eller ej! På hvar fråga, som jag gör. Svarar lifvet: ”Nej!”

På min bana, hvart den bär, Lyser ej ett ljus. Jorden med sin rikdom är Dock ett fattighus!

Ingen vänlig stjerna ler Öfver tidens haf: Verlden är, så långt jag ser, En kaotisk graf.

Jorden är en konstig boll, Rullar natt och dag; Djur och menskor äro troll, Så är äfven jag.

Derför gnor hon i det blå Med förtviflad hast,

För att se, hur klent vi stå På dess snurra fast.

Sjelfva håret blifvit grått I min motgångsnatt: Ödet har mig riktigt fått Uti lufven fatt . . .

Dock, hvi käbbla? — Mitt förnuft Kom och stå mig bi! Eftertankens rena luft Vill jag andas i.

Jag vill under ödets spel Tro hvad skalden lär: *Motgångspaddan en juvel I sitt hufvud bär.*

I en pels af tålamod Vill jag svepa mig: Ofta blifver freden god Efter blodigt krig.

Tempora mutantur.

Milo, som yngling, på skuldrorna bar en oxe. Men tiden Ändras: en yngling nu mäktar knappt bära sig sjelf.

Orsaken.

Yngling! du klagar alltjemt att tiden går långsamt — besinna: Hjulen på tidens vagn lätjan har lyftat utaf.

Den dumme Mannen.

”Min man är dum”, utlät Sig en gång fru von U * *. — Man vet nog hvarför det: Han henne tog till fru.

Dalen.

Jag vet en dal, der gräs och strå Ej gro; men dal'n är skön ändå. Väl tycks den för vårt öga skum, Der hyddan har för en blott rum; Men dalens folk de trifvas väl I endrägt, som en enda själ: Ej klagan spörjs, ej gråt man hör Derinnanför.

För dalens folk ej sol uppgick, Ej lyser der en stjernas blick: Inom den höga gränsesten Hvad båtar sol och stjernors sken? Ty stjernornas och solens tröst Är endast till för lifvets bröst, När stormen sina åskor kör Härutanför.

De lycklige! de sofva godt: För tidens våld och strid och brott De stängt sin dörr och ställt dervid En englavakt, som heter frid. Säll den, som finner grafvens tröst Och med ett lugnt och skuldfritt bröst Får slumra roligt, när han dör, Derinnanför!

Visa.

Litet bo jag sätta vill: Gård med trädgårdstäppa till. Liten åker till att grafva Vill jag uppå landet hafva; Huset utan vank och brist — Fyra rum och förstu'qvist.

Ladugården lagom stor: Åtta får och fyra kor; Gris i stian, häst i stallet, Liten qvarn vid vattenfallet. Och vid bryggan nervid strand Liten båt att ro ibland;

Gröna ängar, gödda fält, Allting så ordentligt ställdt, Harfvad åker, raka diken, Vacker utsigt utåt viken; Och, så långt man skönja kan, Berg och holmar om hvarann.

Dito, vill jag ha ännu En för söt och hygglig fru; Men hos flickorna jag tycker Ej om flärd ocli bjefs och nycker: Är hon flärdfull, vill jag ha Hellre korgen, än få *ja.*

Frun bör vara, hör ni det, Mera inagerlagd än fet. Glad och vänlig, from i seder: Nådigt jag mig undanbeder En, som schaffsar utan ro Ut och in på kippad sko.

Ingen ödslighet får rå: En grin-olle i hvar vrå Önskar snart vid pappas sida Vagn att åka, käpp att rida, Pappershatt, trumpet och kort, Tupp, som värper immerfort.

Hvad skall mer jag hitta på? Litet bokskåp i en vrå: Mor om qvälln iordningställer Aftonvard och läsning, eller Sitter mor och jag i lag – Liten visa sjunger jag.

Trefnad skall bli hvardagsgäst, Lögn och sqvaller bli vår pest, Öppen sanning föra ordet, Varmt i hjertat, godt på bordet: Dörren, öppen för hvar vän, Stängs för flärdfull blott igen.

Sådant bo jag sätta vill Bums — *när kassan räcker till.* Men hur skall väl kassan ökas, I hvad värf skall lyckan sökas? Kanske sitter hon uti Något utländskt lotteri!

Adjunkten pà Landet.

Tvi vale! Bröder, hvad det är tungt Alt till sitt yrke ha predikstolen! Jag råder ingen att bli adjunkt, Det är det sämsta inunder solen. Hos skogens nalle Jag hellre bodde; Ja, som en *knalle* Jag hellre gnodde All verlden kring.

Det tror jag väl! se'n man blifvit prost, Då kan man äta och sofva bara; Och gratis fàr man båd' smör och ost Och dito skinkor, förbålt så rara! För hjorden slipper Han sjelf arbeta — Han bara *klipper,* Då vi få streta Adjunkter små.

Och skall då prosten ibland för skam Stå upp i *korgen* en gång om Julen, Då tar han flux ur sin *fjerding* fram En gammal *näfver,* rätt *illa valen.*

Dess damm inbitet Han slår mot bordet, Och jemnkar litet På *predikordet* — Och dermed punkt!

Men vi adjunkter — det är ej nog Att som *vällärde* predika bara: *Hjelp-yrester* heta vi ock ined fog, Ty först och sist skall *magistern* vara I dans, i leken, I skämt och allvar — Och skära steken Och *slå i halfvar,* Och Gud vet allt!

Och går en skruf på gitarren trögt, Då skall *magistern* den bums kurera; Och fins en bok, skall han *läsa högt* Och for mamsellerna deklamera Tegnérs poemer Och små noveller Af mamsell Bremer Och Bulwer eller Af fru Carlén.

Hej! embetsbrödcr! Så går det till . . . Men skrämmens ej utaf detta pratet! Jag icke längre nu sörja vill — Med tiden kommer väl pastoratet. Tänk, om jag klefve På ärans trappa, Så att jag blefve En Erke-pappa Helt oförtänkt!

Jag tror ni skulle . . . . Dock hellre, än Att ha så *hiskliga* pretentioner, Jag skaffar mig en prelat till vän Och dito flicka med relationer. *Då* som en fåne Jag gnyr ej mera: Jag skall i Skåne Mig vigilera Ett pastorat.

Nyårs-Hopp.

Som grafven tyst, betydningsfull är stunden, Lik hvarje afskedsslund i lifvets dal: Med lyftad vinge hän mot himlaranden Står gamla året, täljande sekunden, Alt ställas för den Högstes trihunal. Det blad, det fått, att lifvets handling skildra, Fullskrifvet är, och sändas skall till Gud. — Sof ej, o, jord! Bed gode Fadren mildra I domens

stund sin stämmas thordöns-ljud!

Det midnatt är, och dystra facklor glimma I stjernfull rymd från en gudomlig verld. Jag vakat har i nattens andetimma I bön och lof, vid mången vänlig strimma Af hopp och minne kring min hufvudgärd. Och nu med dem jag går till ro och drömmer. Hvad jag förut vid årets vagga drömt: Hur i sitt sköte nya året gömmer Den sällhetslott, som gamla året glömt!

Nyårs-kort till Månen.

För dig, du höge andlige magnat I solens himmelsvida kyrkostat, För dig, o måne i det klara loftet! Jag bugar mig med näsan uti stoftet; Ty det är min oeh mina bröders sed, Att när vi buga, buga vi oss ned. Som snö i rymden, flyga offerbladen Med granna namn kring eleganta staden, Med söndrig rock jag på terrassen står Oeh önskar dig ödmjukast *godt nytt år*. Det höfves ingen, som poet är vorden, Att alltför mycket fästa sig vid jorden: I molnen bör han bygga, bo och så; Om det ej duger, bör han det ändå . . . Må andra om det jordiska bestyra, För dig i dag jag strängat har min lyra: Jag älskar dig, men vet dock ej hvarför; Jag vet med visshet blott att jag så gör.

Tag då min helsning på det nya året! Från fotens spets till spetsen utaf håret Jag badat mig uti ditt milda sken: O! att jag blefve, såsom du, så ren! Af ljus och skugga skiftar menskans lefnad, Af underbara trådar är dess väfnad, Än ljus som skyn, än mörk som jordens grus -Skall min bli mörk som nallen, eller ljus? Det slår derofvan. Nu farväl, du gode! Till nyårsgåfva ger jag dig mitt ode.

Kontors-Vaktmästaren W. vid Tull-Verket.

(Död 1843.)

Död och förgängelse! hvad fins här annat? En efter annan bockar sig och går. Kontorets gamle visare har stannat, Som visat rätt i många Herrans år. Sof godt, du gamle! Vakten är förliden — Vänd dig åt väggen, bry dig ej om tiden!

Väl dig! deruppe inga stormer svalla, Man slåss ej der om tjenster och om mat. Nybyggare från jorden äro alla, Och alla stå på ordinarie-stat: Ett lyckligt samfund, ett förbrödradt slägte, Ett frigjordt Israel ur tidens häkte!

En gång som du vi jordas uti mullen, Och mötas då vid himmelrikets tull. Är du deruppe då ännu vid tullen, Så släpp oss in för gammal vänskaps skull! Det vore hårdt, om *gubben* skulle svara: ”Gack bort! din själ är en förbjuden vara!”

Men, ack! så sträng är himlens lag ej heller, Och spö och fästning vet man der ej af. Förbarmandet är Taxan der, som gäller, Förlåtelse dess första paragraf. — Vi hoppas derför, liksom du och flera I himlen få i nåder inklarera!

Lut-spelaren.

När qvällen med skuggorna skymmer, Ock solen flyr kort på en gång Med dagens bestyr och bekymmer, Då stämmer jag lutan till sång.

När hjertat till himlen och ljuset Bak stjernornas silfvergardin Vill drömma sig fjerran från gruset, Jag sjunger en hymn af Wallin.

Men vill det sig drömma en hydda, Så lugn, paradisisk och ren, Der kärlek mot stormen vill skydda. Jag sjunger en sång af Franzén.

När vemodet plötsligen spinner Sitt moln omkring hoppet, som ler, Jag sjunger, tills molnet försvinner, En nordmannasång af Tegnér.

Så gungar jag fram med min luta På lifvets oroliga ström: Må andra det verkliga njuta, Jag gläds och är säll i min dröm!

Lefnads-Öden

eller

Den Enda Sällheten.

A.

Är det ej skönt ändå att vara ung? Hvart helst man ser, ses idel solar glimma!

B.

Jag vet just ej, ty öfver törnsådd ljung Min bana gick från lifvets första timma.

A.

Är det ej skönt att vara gift likväl, Är det ej just att lifvets näktar smaka?

B.

Jag vet just ej, om det kan smaka väl Att få på ryggen af sin ömma maka.

A.

Är det ej skönt att vara rik? Man får Allt hvad man vill och mången omsorg slipper!

B.

Som rik i år, jag fruktar, nästa år, Få åt min hustru tigga mat och — nipper.

A.

Ges då af sällhet ej en enda sort Som ödets gunst dig öfverlåter?

B.

Blott den, att hemma bli — då frun far bort, Och rymma huset — då hon kommer åter.

Vår och Frid.

Själens högtid inne är på jorden: Vår'n, gudomlighetens ombud vorden, Landar, att vår kust med rosor strö. Gudabilden speglar han i hafven, Sträcker öfver jorden blomsterstafven; Och i glansen af den gode anden Ligger hon som en förtrollad ö.

Hvad som vintern bröt vill vår'n försona, Skapelsens och ljusets harpor tona: Hjordar dansa. Menskan upprätt står, Ser Guds under, glömmer ödets nycker, Som en brud det varma lifvet trycker Till sitt hjerta, och en hög försoning I naturens alla pulsar slår.

Gudomskänslan själen genomtränger: Hoppets engel, vårens broder, hänger Friska kransar kring den fångna brud. — Hör du stjernors silfverharpor tona, Hör du jordens från hvar liljas krona, Hör du fridens i ditt eget hjerta: Det är toner, spelade af Gud.

Låt oss luta oss med frid tillsamman, Fromma hjertan! sola oss i flamman Af Guds kärlek, rena såsom den! Hörs dess röst ej, som den fordom hördes: "Älsken mig, och älskens så inbördes, Som jag älskat eder!" — Bröder, bröder! Känna vi Guds tungomål igen?

O! vi känna det. I vårens dalar Själ'n förstår så väl hvad himlen talar, Läser rent naturens blomsterskrift. Hat och mörker vike! Ljusets fana Låt oss svära på vår skumma bana! Minnet af hvad godt vi gjort på jorden, Blifve marmorn på vår slutna grift!

Och en verld skall, skönare än denna, Famna oss, och ljusets englar känna Oss igen på själens rena skrud. — Der är hemmet. Här är natt och drömmar; Der är verklighet, och ljuset strömmar Från en sol, som ingen midnatt gömde, Kring en vår, som evig är som Gud!

Min gamla och min nya Frack.

Min gamla frack! jag nödgas mot min vilja Dig afsked ge. Se så, blif nu ej stött! Gråt icke så: det gör mig ondt att skilja Dig från en tjenst, som du så troget skött. Du kan ej räknas mera till de unga, Jag kan ej ge dig mer än hjertats tack. Fast ordet häftar sorgligt på min tunga, Det måste ut: *farväl, min gamla frack!*

Hvad allt ändå är vanskligt här på jorden! Du var dock ny för elfva år i dag; Nu är du snäf och gammalmodig vorden Och vräkt och utdömd utaf modets lag. En gammal vänskap dock för dig jag känner, Och förr'n du hängs i någon klädstånds-dörr, Kom låt oss dricka brors-skål och bli vänner, Du gamla hedersknyffel, nu som förr!

Med dig hur ofta stod jag ej i salen Hos mina förmän bockande och fin! Hur sprättigt flög jag ej med dig på balen Med smala skört liksom en beckasin!

De bruktes *då* helt spetsiga och lätta Och flögo högt vid minsta battemang: *Nu* hänga de, som när man brukar

sätta En tung ridå för en tableau-vivant.

Men modet har sia nyck, och tidens tänder Ha på din lifstråd gnagt, till dess du sprack; Och mer än *en* gång ingen rock man vänder — Alltså farväl, min gamla hedersfrack! Din långa tjenstebana är förliden — Min nya frack jag fått *modern och bred* — Den sista tjenst, du gjorde mig i tiden, Var då jag svor kung Oscar trohets-ed.

Min *nya frack!* med dina breda vingar Hjelp mig att stiga i befordran snart! En bättre lön, som mera fylligt klingar, Det vore i min ficka något rart! Tänk om det hände! Hjelp mig då att prisa Rättvisans ofta dolda gudamakt; Men vill ej lyckan ge mig det, så visa Med hela *bredden* henne ditt förakt!

Till Clara.

Gråt ej, Clara! fastän sorgen smyger Sina liljor i din ungdoms vår! Molnet skymmer solen, men förflyger: Sorgens lilja knoppas ock förgår.

Ingen stjernas glans så klar är vorden. Att den ej af molnet öfvervins: Ingen evig glädje fins på jorden, Liksom ingen evig smärta fins.

Låt dig trösta! Himlen rättvist dömmer: Endast kärlek i dess pröfning fins. Den är tröstlös blott, hvars hjerta glömmer Gud och pligten, men sin plåga mins.

Gråt ej, Clara — dock jag dig förlåter: Tårar bli ändå vår tröst till slut. Endast: glöm ej himlen, när du gråter, Glöm ej himlen, se’n du gråtit ut!

Gossen och Flickan.

(Serenad.)

Gossen.

Ned från sin himmel Daggperlan buren Vaggas af blomman i doftande skål’n. Stjernornas hvimmel Rundt kring azuren Lyser i natten de vandrande moln.

Flickan.

Hör, hur det klingar Mildt genom natten: Säkert en engel från stjernornas chor! Hade jag vingar, Flöge jag fatt’en, Tvang honom blifva min vän och min bror.

Gossen.

Lyssna till lutans Toner, som klinga, Flicka! ditt lof utur kärlekens bröst! Öppna på rutans Galler och bringa Nattlige sångarn ett svar på hans röst!

Flickan.

Himmel! hvi lågar Kinden? Hvi faller Tåren i ögat vid tonernas gång? . . . Nej, jag ej vågar Öppna mitt galler:

Gosse, var tyst med din nattliga sång!

Gossen.

Fjärlarna böja Gyllene vingen Kärligt kring blomstren i yrande smek. — Virka din slöja, Natt! öfver tingen, Att jag ej skönjer de älskandes lek!

Flickan.

Tyst med din luta! Klingande slagen Locka vårt hjerta mer lätt än det tros. — Fjärlarna njuta Blomsterhehagen; Men se'n de njutit, de rymma sin kos.

Gossen.

Fåfängt hekymmer, Flicka! dig plågar: Dig vill jag älska till grånande höst. Aldrig jag rymmer, Evigt jag lågar: Flamman är evig i sångarens bröst.

Flickan.

Må då så vara, Gosse! men sakta, Varsamt och tyst öfver häckarna spring! Bullra ej bara, Akta dig, akta, Väck ej den slumrande verlden omkring!

Fem Trappor opp.

(Extra-Kammarskrifvar-visa.)

Jag sitter stundom och mitt lif begrundar Uppå en rankig vind fem trappor opp, Och undrar ofta, om den dag, som stundar, Bär i sin famn fullbordan af mitt hopp. Men ingen lycka spörjs, och dagar fara Som solens boll i enahanda lopp — Men jag är ung, och då kan man ju vara Rätt nöjd uppå en vind fem trappor opp.

Hvad det är skönt att bo så högt från jorden, Från gatans buller, menskolarm och stök! Ur fyra rutors fönsterglugg mot norden Jag har min fria utsigt åt ett kök. Der trippar Sara, trind liksom en ärta, Med glas och brickor, mången skål och kopp: Ack! hvilken utsigt för ett känsligt hjerta Uppå en rankig vind fem trappor opp!

Dock, Gudi lof! ännu har aldrig magen, En tomsäck lik, uppå sin herre hängt. Jag frodas skäligt, skrifver rent om dagen Tolf, femton ark, hvad andra dumt ha tänkt. Det hjelper icke. Magen ej förbyter Sin haj-natur, fast kassan säger stopp. Jag vet det väl, om än allt annat tryter, Så fins ändå aptit fem trappor opp.

Min kamlottskappa kommen är till åren, Men varm ännu, fast något sliten bak. Min hatt betäcker väl de blonda håren, Fast något rödbrun som ett koppartak. Blott man ej svälter eller fryser bara, Om strumpan ock har en och annan stopp, Som extra får man ej så noga vara Uppå en rankig vind fem trappor opp.

Men lyckan kommer väl, fast hon i striden Om tjenst och lön mig ofta ryggen vändt. Dock hvad gör det, då jag ändå med tiden Mig föresatt att blifva president? På oxens horn satt ju en lumpen mygga Och drömde om sin jättestora kropp — Hvad under då, om jag vill luftslott bygga Och blomsterströ min vind fem trappor opp?

Då qvällen kommer, och för fönsterrutan Den trinda Sara drar gardin igen, Vid aftonbrasan klinkar jag på lutan Melodiskt, eller skrattar med en vän. — Ack! med en fårbog, smör och limpa bara, Och med en vän med samma mål och hopp, Då man är ung och glad, kan man ju vara Rätt säll uppå en vind fem trappor opp!

Predikanten.

Jag såg en höglärd herr magister, Som, om man dömmer efter prat, Var mindre prestman, än minister – Alltnog han satt som komminister Och väntade på pastorat.

Men ingen kunde taga fatt'en, Att oberedd predika lätt: Det gick som vatten genom tratten; Men också var det bara vatten hela hans predikosätt.

En Åkarhästs Memoirer.

Jag föddes i spiltan i adeligt stall Hos grefven på Näs, Och åt med min moder på blommande vall Det skönaste gräs. Jag drack utur floden det klaraste vatten Och sof under lummiga lindar om natten.

Jag mådde som Kresus, och grefven ibland Till trappan mig bjöd. Jag tog ur grefvinnans och fröknarnas hand Så mången gång bröd. Och hade jag gjort mig den ringaste skada, Så ströko de såret med rosenpomada.

Så växte jag opp; och min bringa var bred Och min länd var så trind, Och blixten blef efter, då grefven mig red Öfver stätta och grind. Storståtlig han satt som en kung i sin sadel, Och sjelf jag mig tyckte af gammal adel.

Och ingen var prisad som jag, då jag kom För gigg eller schäs, Och ingen det fans, som ej talade om Slädtrafvarn på Näs . . . Men, ack! hvarför tala "*om barndomsminnen, De rosengårdar i ädla sinnen!*"

Det grefliga huset gick plötsligt omkull, Ty grefven blef död. Och genast blef såldt både silfver och gull För penninge-nöd. Ack! tiden förändras: man tog mig från krubban Och slog för en spottstyfver bort under klubban.

En länsman mig köpte, ett as, likagodt, Han slogs som en ryss. Men väldet blef stackot, han hade för brådt, Då han red mig till byss; Ty öfverbalansen med ofrälse-benen Han tog och slog nacken till döds emot stenen.

Till Stockholm med halmtapp man sedan mig dref, Och utan protest Jag såldes vid Munkbron och åkarhäst blef, Det känner jag bäst . . . Misshandlad och svulten — hvem skildrar min smärta: Hos åkar-embetet fins alls intet hjerta.

Jag rycktades fordom, nu endast jag slås Med piska och knut. Förr stod jag i spilta, nu står jag i bås, Der kon stått förut. Fy fan, käre bröder! man kan just sig harma: Vi lefva i tider, så Gud sig förbarma!

Med nosen i tunnan vid Nybron jag står Och spisar min draf. Men snart kommer husbond — hi huj! hvad det går Med lasset i traf! Men, ack! om misshandling: hvad hjelpa bevisen: Hur kan väl ett djur blifva hördt af polisen?

Jag känner re'n döden, ty upptrött och svag: Jag orkar knappt stå. Hvad hjelper då bråka om rätt och om lag, Jag dör väl ändå. Min tanke om lifvet är den, som j veten: *Barmhertighet fins ej hos menskligheten.*

Den Förskjutne.

Ned från himlapellen qvällen Sänks med fridens palm i hand. Månan vänligt blänker, stänker Silfver öfver haf och land.

Fjäril, ros och siska hviska Kärleksqväden, par om par. Jag blott, öfvergifven blifven, Suckar utan återsvar.

Från ditt milda öga föga Tröst du ger, o måne klar! Blott till mina sinnen minnen Bär du i din silfverchar;

Hviskar, hur den milda Thilda Svor att evigt blifva min, Hur vi jorden glömde, drömde Oss i gudaverlden in.

Ack! vi äro skilda, Thilda! Fort brann kärlekslågan ned: Du blef mig ej trogen . . . Krogen Svär jag nu min trohets-ed;

Drifver omkring jorden, vorden Irrig som en sinnessjuk; Dagligt jag förgubbas, dubbas Snart med silfvergrå peruk.

Släckt blir dock i döden glöden Af ett brunnet olycksbloss: Kärlek! hvarför blända, tända Flammor, för att plåga oss?

Ungdomen.

Alla åldrar ega sina kransar, Olikt skiftande i färg och glans: Skönast dock kring lifvets majstång dansar Ungdomen med hoppets rosenkrans.

Inga sorger vill dess sinne ana, Idel rosor växa för dess fot: Glad hon vandrar ögonblickets bana, Glad hon går sin framtidslott emot.

Bjuder lifvet henne än en smärta, Smälts den, som af soln en vårdags-is, Och i känslan af sitt rena hjerta Dansar hon i hoppets paradis.

Sköna ungdom! lifvets blomsterdagar, Minnets fröjd i mannaålderns tvång! Jag är lycklig, äfven när jag klagar, Då jag mins att jag dig egt en gång!

Den olycklige vandrarens sång.

Kom, o qväll, med dina tysta timmar. Skänk din frid åt stoftets qvalda träl! Bjud din dotter, som på fästet glimmar, Tända ljuset i hans sorgsna själ!

Ingen vän mig möter, intet hjerta, Som sin sorgsna broder trösta vill: Lifvets mannaålder kallas smärta, Lifvets glädje hör blott barnen till.

Derför sörjer anden, derför snöga Bleka liljor öfver kindens vår; Derför riktas ofta mot det höga Själens syn-rör, ögats stilla tår.

Ingen jordisk glädje mer jag hoppas, Tror ej lyckan, lifvets sommarvind; Ej dess röda rosor för mig knoppas: Dödens rosor knoppas på min kind.

Dock, ett hopp är mig i plågan gifvet, Som mig följer öfver dödens stig — Jesus Christus, Sanningen och Lifvet, Låt mig städse finna ro hos dig!

Var min tröst, hvar gång mitt hjerta gråter Och när lifvets blomstertimmar flytt, Tag min själ uti din himmel åter, Låt mig dö och blifva barn på nytt!

Sången.

En engel är sången, ett klingande bud Mellan menskan och Gud. Till smägtande systern i menniskans bröst Bär han himmelens tröst: Det ljusnar allt mera, när engelen talar, Kring berg och kring dalar.

Ty fanns ej ibland den hugsvalande sång, Vore dagen väl lång; Och tvang han ej smärtan att lägga sig lugnt, Blefve lifvet väl tungt; Men sången försonande sitter hos anden Och lättar på banden.

Och stjernor af minnen och stjernor af hopp Gå i tidsnatten opp, Då Anima lyss i det grus, der hon bor, På sin himmelska bror. Hvart moln, som bar åskor, hvar plåga, hvar smärta Försvann ur dess hjerta.

När engelen vinkar, för Animas syn Skymtar hemmet i skyn. I jordlifvets vinter, när guldharpan slår, Då har Anima vår. Så ler hon mot ödet, hur mörkt det sig röjer, Blott engelen dröjer.

Ett ord i bedröfvelsen.

Broder! Broder! glöm ej Gud och pligten! Sänk din blick ej emot jordens grus, Som om du i stoftet endast sökte, hvad du söka bör i högre ljus! När bekymren vid vår hydda stanna, ej vår rätta tröst härnere bor; Hjertats lycka, när den yttre brister, mana från serafers helga chor!

Böj din panna blott för Gud i bönen, låt ej sorgen böja ned ditt mod! Res dig opp till manlig strid och handling, och du röna skall att Gud är god. I ditt bröst, som i en bok med minnen, denna evigt klara sanning skrif: Hvad han skänker, hvad han tar tillbaka, är oss nyttigt för vårt högre lif.

En vår vishet är: att lugnt fördraga bördan, som vår skuldra lägges på; Och som såningsmän ej alltid vänta gyllne skörd af hvarje korn, vi så.

Hvad är glädjen? Lifvets sommarfjäril. — Lifvets lycka hvad är hennes tro? Aldrig vi för säkert ankar ligga vid dess gröna sommarkust i ro.

Gråt ej — fastän ungdomsjullen kastas, spänn dess segel, lugn vid rodret stå! Dygd och mandom tag om bord, och sedan styr med hoppfull blick utåt det blå! Äfven jag min ofärd trodde nära, då en motgång mötte, och likväl, När jag rätt dess inre halt betraktat, fann jag idel medel för mitt väl.

Hoppas derför, lär dig att försaka och ej njuta blott hvad lifvet gaf! Tag ditt öde, som det gifs dig ofvan, och vik aldrig ifrån pligten af! När du fåfängt sår på lifvets klippa, sök din tröst i religionens frid: Ingen högre tröst jag vet på jorden, ingen mer försonar lifvets strid!

Till en Vän.

Med lösa tömmar hän fly tidens snabba fålar Utöfver berg och dal i evigt rastlös färd, Och ungdomsdrömmen med sin rosenröda verld Flyr bort, en majsky lik af purpur och af strålar. Säll den, hvars rena bröst i lifvets blomstertid En inre, evig skatt mot tid och öden gömmer, Hvars hopp går öfver skyn, hvars hjerta aldrig glömmer, Hvad mången dåre glömt, att lifvets konst är *frid.*

Med sköna löftens glans vårt jordlif oss begåfvar, Och mången yppig krans gaf hoppets rika vår; Men, ack! hvar jordisk fröjd uppå volkaner står, Och sparsamt fylles blott hvad lifvets tunga lofvar: Bedragen i ditt hopp, hvad bygger du väl på? När lyckans sol går ned, när, hvad du egt, du mister, När sällhetsdrömmen flyr, när dess förtrollning brister — Då är det hjertats konst att vara säll ändå.

Så blomme i ditt bröst det eviga, det rena! Der bildas menskans verld, en mulen eller glad. Vårt lif ett album är, dess dagar äro blad: Säll den, dess sidor fyllt med sköna drag allena! Njut hvad dig himlen gaf, var nöjd med ödets gång! Ej är hvar mäktig säll, ej den, som rik är vorden, Men den, hvars själ är nöjd: begär ej mer af jorden, Om hon dig gaf en vän, en hydda och en sång!

Snart är vårt lif förbi; dess sorger äro ringa, Men stor dess glädje är, om du är god och nöjd: Gå oförskräckt din stig, och under qval och fröjd Låt himlens strängaspel uti ditt hjerta klinga! Och när en gång du står vid gränsen af ditt lif, Är det ej summan då af alla lifvets fröjder, Att se med minnets fröjd opp till din ungdoms höjder, Der nu med hopp du ser din framtids perspektif?

Morgonen.

Ur hafvet steg en herrlig sabbatsmorgon, Och våren stämde sina gyllne harpor Till fromma sånger till den Högstes ära; Och menskan, slumrande ännu i drömmen, Förnam en väckelse och igenkände Den stämda orgeln i naturens kyrka, Då väcktes äfven jag af dagens stråle, Som genom fönstret sken och på mitt öga En värma göt, liksom en ljuf beröring Utaf en moders kyss, som varsamt väcker Sitt barn en morgon, när det soft för länge; Och hvarje skönhetsbild, som drömmen målat För anden nyss i underbara riken, För vakna ögat log i verkligheten. Och vid jag öppnade min dörr till fältet Att träda ut, det var liksom jag trädde Ej ut, men in uti ett smyckadt tempel; Ty så var jorden, och deröfver hvälfde Den blåa himlens tempelhvalf, och solen

Sin altarflamma speglade i floden, Och genomträngd af ljus var flodens botten, Liksom dess yta: så var ock mitt

hjerta, Ty milda känslor lekte der på djupet, Som på en blomsterplan små barn plä' leka Med skuldfritt hjerta under öppna himlen . . . . Jag tänkte: Gud! hvar är en plats att finna, Att rätt dig tillbe? — och jag såg omkring mig, Liksom jag sökte mig en plats på jorden Att sitta närmare den gode Fadren. Då hviskade på en gång, som jag tyckte, Från gräs och blommor: "Gud bor allestädes, Men med det *rena* hjertat sitter menskan Den gode Fadren närmast uppå jorden." Och ned jag satte mig i veka gräset På brädden invid dalens flod, hvars bölja, En spegel lik, upptog hvar bild på stranden. En mängd af blommor doftade omkring mig Med fromma anleten och högtidsdrägter. Det var ej blommor endast, som jag tyckte De voro syskon och jag deras broder, Ett väsen, liksom de, vid jorden fästadt, I tidens boja trånande mot ljuset.

Och vid jag tänkte så, blef ögat varse En sippa ytterst uppå stranden luta

Utöfver böljans graf sitt englahufvud; Och ensam stod hon, skild ifrån de andra: Det var som om hon obemärkt sig smugit I ensamheten, för att dö vid floden. Den gröna kransen kring det veka lifvet Förvissnad hängde sina blad mot jorden. Förgäfves stödde jag den kalla stängeln: Det fromma blomsterhjertat slog ej mera. Då ville jag den hvita kronan röra Och än betrakta hennes gyllne smycken, Som lyste der, ett minne utaf solen. Då föll, hur varsamt än vid den jag rörde, Den sköna kronan af, och floden förde På silfverböljan bort den oskuldsrena, Till andra stranden vaggad utaf döden.

Då såg jag ned i djupet af mitt hjerta Och tänkte: *rent* skall hvarje hjerta vara, När döden kommer att vår ande taga: Det rena är det himmelska på jorden. Fläckfri var sippans krona än i döden, Och himlasmycket, som hon fått af solen, Det tog hon med sig öfver okänd bölja. Så bör vårt hjerta uti döden vårda Sin oskuld och sin tro: de äro smycken I andens bröllopsdräkt och segerkrona,

På hvilka Gud vill igenkänna *sina* Vid kallelsen till högre lifvets lycka. -- --

Och solen steg allt högre uppå himlen, Allt högre steg också till Gud min känsla, Och bönens harpa klang uti mitt hjerta, Och jord och himmel famnade min kärlek.

Flickan vid Spegeln.

I dag jag fyller tretti år. Det gör mig ändå sorg, Att jag i mina yngre år En gång gaf bort en korg. *Nu* kan jag ingen fästman få: Hvad gör jag nu med ögon blå!

Hvad gör jag nu med ögon blå Med glans som himmelens, Då blicken ej kan hvila få Och smälta i en väns! Jag känner ångren nu i grund: Hvad gör jag nu med purpurmund!

Hvad gör jag nu med purpurmund, Det kan jag ej förstå, Då ingen kommer under fund Med rosorna derpå! Det väcka kan mitt hjertas harm: Hvad gör jag nu med hals och barm

Hvad gör jag nu med hals och barm, Då ingen älska vill, Och ingen yngling öm och varm Vill luta sig intill . . . . Men, ack! mig hör väl ingen *man* -- Jag redan gått för långt, minsann!

Ånger och Försoning.

(Gammal-Ungkarls-Visa.)

Tiden ilar. Hvem behåller Jemt sitt unga, fagra skinn? Re'n i tidens protokoller Skrifs jag såsom gammal in. Från den muntra ungdoms-scenen Är jag redan hvisslad ut, Gikten håller hus i benen, Ryggen börjar gå i kut.

Ack! jag sörjer derför svåra. Tiden har då fasligt brådt! Pannans hvalf har mången fåra, Håret redan går i grått. Lockar, hvaraf förr jag skrutit, Mörka såsom nattens sky — Ack! i hjessan, der de sutit, Tittar nu det blanka ny.

Munnens ros är ej densamma, Mången tand fått permission, Blek mot förr är ögats flamma, Kinden stöter på citron. Ack! den sorg är djup och bitter; Och den enda tröst jag har, Är att bland ruiner sitter Näsan ograverad qvar.

Nej besitta, om jag ljuger! Jag vill blifva ung på nytt: Ungkarls-lifvet icke duger, Man kan bli båd' lam och lytt. Ack! jag kunnat längesedan Fått en flicka skön och ung: Pengar har jag allaredan Samlat mig en dugtig pung.

Topp! jag vill peruken svärta, Borsta opp min bästa frack. Redan har jag mun och hjerta Fulla utaf O! och Ack! Kärlek, kärlek vill jag söka: Lifvets fröjd har vaknat opp, Och som tomtegubbar spöka *Lefnadslust och mod och hopp*.

Länge har jag guldet vaktat Helst af allt på jordens ring, Kärlek som ett noll jag aktat, Flickan som ett lumpet ting. Ack! hur grymt att ångren röna För de villor, man begått! Unga, dyrkansvärda sköna! Jag försona vill mitt brott.

Hvar är käppen, hvar är kappan? Här är ord och inga svek! Hufvudstupa utför trappan Vill jag ut på friar-lek. Hur mitt hjertas längtan brinner, Det kan ingen dödlig se: Säkert är, så fort jag hinner, Gifter jag mig ett-tu-tre.

Vid Bålen.

Goda gosse, glaset töm! Lifvet, hvart vi blicka, Är blott en orolig dröm, Om vi ej få dricka. Mycket, som vi ej förstått Utaf lifvets saga, Blir förklaradt, se'n vi fått Litet *punis* taga.

Bålen vinkar. Fåfängt må Den ej stå och truga, Och att ej dess vink förstå Äro vi för sluga. Värden re'n sitt glas har fyllt, Och vid bålen trägen Står han som en präktig skylt Och oss visar vägen.

Syrach, ibland annat smått Knussligt, äfven skrifvit:

"Vin och vänskap smaka godt, När de *gamla* blifvit." Men derpå vi kunna tryggt Våra intyg skrifva, Att *vår* värd ej *denna* bryggt, För att *gammal* blifva.

Höst-Rim.

O! hvad storm, O! hvad gorm Utaf vindar och löf! Man kan riktigt bli döf, Sådant prassel och stoj, Och ett skrik och ett skoj: De ju hålla ett hus Och ett larm och ett brus Och ett sus och ett dus, Liksom vore vår jord Blott för deras skull gjord.

O! hvad storm, O! hvad gorm! Hela rymden är grå, Kall och hemsk som ett lik: Ej den ringaste flik Syns på himlen, *den blå*. Och med herrskande makt Nordens snögud har lagt

Sina golf af kristall Öfver böljornas svall; Ty en gud utaf snö Kan ej alls tåla sjö: Han blir sjösjuk på stund, Då han ser minsta sprund Uti vikar och sund.

O! hvad storm, O! hvad gorm! Och hvad knak Och hvad brak Uti kroppås och tak! Hur det tjuter och gnyr, Hur det snöar och yr — Gud vet, hvilken som styr!

Fy, en sådan natur! Inom hus, som i bur, Är man dömd att bli still. Ingen vågar sig till, Om han aldrig så vill, Sticka nästippen ut Om sin förstugu-knut — Han kan ändå ta slut!

O! hvad storm, O! hvad gorm! Ifrån hufvudet ned Genom vadorna med, I hvarendaste led, Genom ryggmerg och skinn Tränger kölden sig in, Och som is är min blod. Om blott själen förstod Hvad han borde förstå, Tog han skridskor uppå Och försökte att gå I kanalerna små.

O! hvad storm, O! hvad gorm! Ingenting vill förslå Hvad man än vill ta på: Det bär rakt af till fjälls, Ytterstöflar och pels, Och kavaj och peruk — Man kan riktigt bli sjuk: Då ej slikt vill förslå, Hvad skall kroppen då få Till att värma sig med! Skall man köpa sig ved?

Skall man ta sig en sup? Eller slå sig på stup I en sängbädd af dun I all tysthet med frun?

Topp! det rådet var godt. Gif mig *sängfösarn* blott, Ty jag mår som en hund! Se’n i djupaste blund Vill jag somna på stund *Frisk* och *frodig* och *sund!*

Digitaliserad av Projekt Runeberg och publicerad på
http://runeberg.org/knapplyra/.

Konverterad till .pdf, .epub, .mobi och .txt av Arkivkopia och publicerad på
https://arkivkopia.se/sak/runeberg-knapplyra.

Filen skapad 2018-12-17 16:37:48.370211